

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: D. D. S.

zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2025, č.j. CPR-6928-2/ČJ-2025-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydaného pod č.j. KRPK-73003-39/ČJ-2024-190022 dne 26.01.2025, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.

Současně byla podle ustanovení § 50a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. žalobkyni stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě uváděl, že ve správním řízení navrhl přerušení řízení o povinnosti opustit území do doby nabytí právní moci rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) o žádosti žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti vedené zastupitelským úřadem pod sp. zn. 1459/2023-HANOKO, případně do doby nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Plzni ve věci vedené pod sp. zn. 63 A 18/2024 týkající se stanovení nové doby k vycestování z území. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (zejména na jeho str. 4 až 5) uvedl, že neshledal v postupu správního orgánu I. stupně pochybení, jelikož zde byl veřejný zájem na nepřerušování řízení (ukončit protiprávní jednání žalobce spočívající v neoprávněném pobytu) a jelikož ani úspěch žalobce v paralelně vedených řízeních by nevedl ke vzniku práva pobytu na území České republiky, tj. odpadnutí důvodu zahájení a vedení řízení o povinnosti opustit území. Podle žalobce nevyhověním jeho návrhu správní orgány porušily základní zásady správního řízení, zejména zásadu proporcionality, neboť ačkoliv byla ve všech těchto řízeních řešena obdobná právní otázka, tj. zda jsou na straně žalobce a jeho rodinných příslušníků dány natolik závažné rodinné a soukromé důvody, pro které jej aktuálně nelze nutit k vycestování z území České republiky, přičemž pouze paralelně vedená řízení byla způsobilá případnou nepřiměřenost dopadu vycestování žalobce z území České republiky řešit, ať už stanovením nové doby k vycestování z území, či upuštěním od povinnosti osobního podání žádosti. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 17. 4. 2024, č. j. 63 A 4/2023-75 vyhověl žalobě žalobce proti rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ve věci upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 169d odst. 3 ve spojení s § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zrušil rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V návaznosti na to Ministerstvo zahraničních věcí rozhodnutím ze dne 22. 11. 2024, č. j. 121313-11/2023-MZV/OPL zrušilo usnesení zastupitelského úřadu a věc mu vrátilo k novému projednání. Současně podalo Ministerstvo zahraničních věcí proti rozsudku Krajského soudu v Plzni kasační stížnost, o níž je do dnešního dne vedeno řízení pod sp. zn. 8 Azs 147/2024. Aktuálně zastupitelský úřad v souladu se závazným právním názorem Krajského soudu v Plzni zjišťuje okolnosti soukromého a rodinného života žalobce za účelem posouzení proporcionality důsledků negativního rozhodnutí z hlediska zásahu do základního práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého a rodinného života a nejlepšího zájmu jejich nezletilého syna. Žalobce pro úplnost dodává, že v tomto řízení vedeném před zastupitelským úřadem dosud nebylo rozhodnuto. Žalobce byl dále účastníkem soudního řízení správního vedeného před Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 63 A 18/2024 ve věci stanovení nové doby k vycestování z území podle § 50a odst. 3 ve spojení s § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ačkoliv byla jeho žaloba rozsudkem ze dne 5. 2. 2025, č. j. 63 A 18/2024-48 zamítnuta, žalobce podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu vedenou pod sp. zn. 5 Azs 51/2025, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Žalobce si v této souvislosti dovoluje rovněž poukázat na čl. 6 odst. 5 návratové směrnice, podle něhož „*Je-li státní příslušník třetí země, který pobývá na území*

členského státu neoprávněně, účastníkem probíhajícího řízení o obnovení povolení k pobytu nebo jiného povolení zakládajícího oprávnění k pobytu, zváží tento členský stát, zda neupustí od vydání rozhodnutí o navrácení, a to až do ukončení probíhajícího řízení, aniž je dotčen odstavec 6.“ Žalobce je přesvědčen, že přerušení řízení o povinnosti opustit území, které lze považovat za řízení o navrácení cizince ve smyslu návratové směrnice.

3. Žalobce dále ve správním řízení navrhl, aby si správní orgán I. stupně opatřil stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí za účelem posouzení nejlepšího zájmu nezletilého syna žalobce. Správní orgány podle žalobce v rozporu s § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu nezjistily nejlepší zájem nezletilého syna žalobce, chráněný čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 5 písm. a) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgány si však odmítly žalobcem navrhovaný důkaz vyžádat s odůvodněním, že by tento úkon nemohl přinést žádné nové skutečnosti, tj. pro jeho nadbytečnost. Správní orgán I. stupně za účelem zjištění dokazované skutečnosti (nejlepší zájem nezletilého syna) provedl výslechy nezletilého syna i manželky žalobce. Žalobce však poukazuje na skutečnosti zjištěné provedenými výslechy, tedy že mezi žalobcem a jeho nezletilým synem jsou blízké osobní vazby, že došlo k obnovení citového pouta mezi rodinnými příslušníky v souvislosti se sdílením společné domácnosti v průběhu posledních více než 3 let a že se žalobce nezanedbatelným způsobem podílí na péči o nezletilého syna a zajišťování chodu domácnosti a pomáhá své manželce při její podnikatelské činnosti (například nosí těžké věci), z níž manželka živí celou rodinu. S ohledem na popsane skutečnosti zjištěné provedenými výslechy, nízký věk nezletilého syna (12 let), kdy mu úplné vyjádření jeho stanoviska dosud může činit potíže, povahu s žalobcem vedeného řízení (správní řízení ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu zahájené a vedené z moci úřední, v němž byla žalobci jakožto hlavnímu účastníkovi řízení ukládána povinnost opustit území) a význam nejlepšího zájmu nezletilého dítěte pro dané řízení bylo dle názoru žalobce povinností správního orgánu I. stupně si nad rámec provedených výsledků rodinných příslušníků opatřit stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí jakožto specializovaného orgánu nadaného nezbytnou odbornou erudicí a pravomocí v oblasti ochrany práv a zájmů nezletilých dětí, který by mohl nestranně a současně dostatečně odborně posoudit nejlepší zájem nezletilého syna žalobce a intenzitu zásahu do něj v případě dlouhodobého či trvalého odloučení od jeho otce. S ohledem na demonstrativnost výčtu případů, na něž se zaměřuje činnost orgánu sociálně-právní ochrany dětí, v § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí z něj nelze dovozovat, že by vydání stanoviska v této věci, nepřímou dotýkající se práv a zájmů nezletilého dítěte ve věku 12 let, byť neuvedené v § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, nebylo možné.
4. Podle žalobce hodlaly-li správní orgány vyvrátit žalobcem tvrzenou a lékařskou zprávou manželky doloženou vážnost jejího zdravotního stavu a nenahraditelnost přítomnosti žalobce na území České republiky z pohledu péče o nezletilého syna, nic jim nebránilo ve vyžádání si odborného vyjádření jimi zvoleného lékaře, provedení opětovného výsledku manželky žalobce zaměřeného na její zdravotní stav či provedení výsledku ošetřujícího lékaře manželky. Hodnocení, respektive bagatelizace zdravotního stavu manželky žalobce pokračovala jejich pravomoc.
5. Podle žalobce správní orgány nevypořádaly jeho námitku nepřiměřenosti dopadu uložení povinnosti opustit území do základního práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských

práv a základních svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 písm. b) návratové směrnice a čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce v České republice trvale pobývá od roku 2007, tj. téměř 20 let. V České republice se rovněž trvale usídlila jeho manželka, paní N. T. T., nar. X., držitelka povolení k trvalému pobytu. Žalobce v České republice s manželkou založil rodinu, kdy se mu zde narodil nezletilý syn, nezl. D. G. H., nar. X., držitel povolení k trvalému pobytu, který v České republice plní povinnou školní docházku a je do české společnosti plně integrován. Žalobce se svou rodinou sdílel společnou domácnost do roku 2017, kdy byl vzat do vazby a následně vykonával trest odnětí svobody. V listopadu roku 2021 byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, rodina obnovila společné soužití, přičemž žalobce se věnuje péči a výchově nezletilého syna a zajišťování chodu domácnosti, zatímco jeho manželka obstarává rodinné příjmy. V zemi původu žalobce nemá sociální, rodinné ani ekonomické zázemí srovnatelné s tím vytvořeným v České republice. Správní orgány nesprávně dovozovaly přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života z předchozího odloučení žalobce od jeho rodiny v době výkonu trestu odnětí svobody (roky 2017 až 2021). Žalobce si k tomu dovoluje opětovně zdvořile poukázat, že od listopadu roku 2021 se svým nezletilým synem a manželkou sdílí společnou domácnost, v souvislosti s tím došlo k prohloubení blízkých osobních vazeb mezi rodinnými příslušníky a obnovení citového pouta mezi nimi. Žalobce je přesvědčen, že jeho současnou osobní a rodinnou situaci nelze srovnávat s tou před 8 lety (v roce 2017), jelikož nezletilý syn oproti stavu před 8 lety, kdy mu byly 4 roky, dosahuje mnohem vyššího stupně rozumové a mravní vyspělosti, kdy si více uvědomuje své pocity, vnímá rodinné prostředí a citlivěji reaguje na jeho změnu. S ohledem na uvedené nelze předem vyloučit, že by opětovné odloučení nezletilého syna od otce mělo za současného stavu mnohem závažnější nepříznivé následky na jejich vývoj, výchovu a výživu a vedení rodinného života. Nadto výkon trestu odnětí svobody byl omezen na předem jasně stanovenou a ohraničenou dobu, která byla v případě žalobce navíc zkrácena jeho podmíněným propuštěním. Žalobce vzhledem předchozímu pravomocnému odsouzení nesplňuje podmínku trestní záchovalosti podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což mu podstatně ztěžuje získání nového pobytového oprávnění na území České republiky, jelikož splnění této podmínky je z hlediska zákona o pobytu cizinců nezbytným předpokladem pro vydání jakéhokoliv povolení k pobytu. Ačkoliv se samozřejmě jedná o skutečnost v obecné rovině jdoucí k tíži žalobci, žalobce má za to, že od ní nelze odhlížet v rámci vymezení a posouzení faktických a právních důsledků uložení povinnosti opustit území žalobci, jelikož tato okolnost činí újmu hrozící žalobci a jeho rodinným příslušníkům v důsledku vycestování žalobce z území České republiky o to citelnější a závažnější. Žalovaný přitom tyto skutečnosti (obtížnost návratu či návštěv rodiny v důsledku nesplnění podmínky trestní záchovalosti) zohlednil zejména v tom smyslu, že je na str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí kladl k tíži žalobci a přenášel odpovědnost za zásah do práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života na samotného žalobce, aniž by se vypořádal s argumentací žalobce a přezkoumatelným způsobem posoudil proporcionalitu dopadu jeho rozhodnutí do tohoto práva s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem. Dle názoru žalobce správní orgány i v rámci vymezení protichůdného veřejného zájmu na uložení povinnosti opustit území nepřihlédly k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, které veřejný zájem na neprodleném uložení povinnosti opustit území oslabovaly, a to zejména k aktivnímu přístupu žalobce, kdy se opakovaně dobrovolně dostavil k řešení své pobytové situace na pracoviště správního orgánu I. stupně, prokázané snaze žalobce o vyřízení pobytového oprávnění přímo z území České republiky (podané žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti) a závažným

rodinným a osobním důvodům uváděným žalobcem, pro které nemohl vycestovat z území České republiky a vyhnout se neoprávněnému pobytu.

6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na napadené rozhodnutí a k námitce týkající se nemožnosti získání krátkodobého víza z důvodu ochrany veřejného pořádku, vnitřní bezpečnosti nebo veřejného zdraví, ve vztahu k neplnění trestní zachovalosti, žalovaný doplnil, že trestní zachovalost se posuzuje ze zákona jen při udělování víz k pobytu nad 90 dnů a povolení k dlouhodobému pobytu. Při udělování krátkodobého víza k pobytu do 90 dnů se posuzuje míra narušení veřejného pořádku, avšak ta musí být aktuální, což s ohledem na dobu, jež uplynula od pravomocného odsouzení žalobce, absolutně nevylučuje, že by žalobce nemohl tento druh víza získat a do doby získání dlouhodobého pobytového oprávnění svou rodinu na kratší dobu navštěvovat.
7. Žalobu soud neshledal důvodnou.
8. Soud především konstatuje, že v dané věci byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států EU. Důvodem pro vydání rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce od 31.08.2024 do 04.09.2024 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, poté co nerespektoval předchozí rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie a nevycestoval ani po opakovaně stanovených nových lhůtách k vycestování v celkové délce 420 dnů. Tyto skutečnosti žalobce v žalobě nijak nezpochybňoval.
9. V napadeném rozhodnutí žalovaný dle názoru soudu správně zhodnotil postupy žalobce důkaz, že žalobce nehodlá respektovat pravomocné rozhodnutí o povinnosti vycestovat, když konstatoval, že *„žalobci bylo dne 11.01.2023 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie č.j. KRPK- 2327-52/ČJ-2022-190022, které bylo potvrzeno odvolacím orgánem, dále byla zamítnuta žaloba u Krajského soudu v Plzni (č.j. 17 A 24/2023 ze dne 24.11.2023) a také odmítnuta kasační stížnost (č.j. 10 Azs 37/2024-61 ze dne 23.04.2024), přičemž stěžejní námitkou byla nepřiměřenost rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení. Jelikož se žalobce opakovaně dostavil k řešení svého neoprávněného pobytu, musel předpokládat, že bude muset území České republiky (potažmo území smluvních států) opustit, přičemž nejen účastník řízení, ale i jeho zplnomocněný zástupce museli předpokládat, že rodinné a soukromé vazby jakéhokoli cizince, který není držitelem pobytového oprávnění, nemůžou toto pobytové oprávnění nahradit a nelze ani očekávat, že na základě těchto vazeb bude cizincům tolerován neoprávněný pobyt. Navíc případy, kdy se cizinec po uplynutí doby platnosti výjezdního příkazu (uplynutí doby stanovené k vycestování) dostaví v doprovodu svého zmocněného zástupce ke správnímu orgánu s vědomím neoprávněného pobytu a s očekáváním vydání dalšího výjezdního příkazu a možnosti znovu zde pobývat až do uplynutí jeho platnosti, lze jednoznačně označit za účelové obcházení zákona, které vždy vyznívá v neprospěch cizince a není tedy schopné způsobit nepřiměřenost užitého postupu. Odvolací orgán dále konstatuje, že byť se účastník řízení v době svého neoprávněného pobytu, sám dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k vyřešení svého neoprávněného pobytu, tak po celou dobu řízení deklaroval, že z území České republiky nemá v žádném případě úmysl vycestovat, kdy nemožnost opustit území České republiky odůvodňuje nepřiměřeným dopadem správního rozhodnutí do rodinného a soukromého života, neboť na území České republiky pobývá jeho manželka a syn. Je tedy zcela zřejmé, že účastník řízení nemá v úmyslu respektovat jakákoli rozhodnutí nejen správních orgánů, ale s ohledem na předešlé řízení i rozsudky správních soudů a řešení neoprávněného pobytu spočívá pouze v účelovém jednání účastníka řízení k setrvání na území České republiky*

spočívající v povinnosti správního orgánu I. stupně zahájit z moci úřední správní řízení ve věci neoprávněného pobytu a za využití všech zákonných prostředků tento stav udržet co nejdéle.“

10. Soud neshledal pochybení správních orgánů, které nevyhověly žalobcově žádosti o přerušení předmětného řízení z důvodu žádosti žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, ani z důvodu řízení týkajícího se stanovení nové doby k vycestování z území. Podle § 64 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, z důležitých důvodů přerušit řízení. Žalobcem uváděná řízení o stanovení nové doby vycestování ani řízení o možnosti upuštění od osobního podání žádosti o povolení k pobytu nezakládají samy o sobě žádné pobytové oprávnění. Z toho důvodu žalovaný dle názoru soudu správně dospěl k závěru v napadeném rozhodnutí, že přerušení řízení by v daném případě bylo v rozporu s veřejným zájmem ve smyslu § 64 odst. 3 správního řádu, neboť veřejný zájem spočívá v tom, aby se na území ČR nacházeli cizinci pouze s platným pobytovým oprávněním, a ti, kteří jím nedisponují, aby území republiky co nejdříve opustili.
11. Soud považuje za dostačující i odůvodnění neprovedení důkazu stanoviskem OSPOD tím, že tento úkon by nepřinesl žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na vydané rozhodnutí. Správní orgán připomněl, že vyslechl všechny členy domácnosti, a také provedl pobytovou kontrolu, a právě na základě toho vydal pouze rozhodnutí o povinnosti opustit území. Současně žalovaný dle názoru soudu správně poukázal na okolnost, že zjišťování stanoviska OSPOD není ve věcech pobytových oprávnění rodičů nezbytné. Soud shledal opatřování zprávy OSPOD v daném případě nadbytečným, neboť rodinný život žalobce byl dostatečně zjištěn ve správním řízení. S nezletilým synem žalobce sice od svého propuštění z výkonu trestu žije, avšak syn na něho není odkázán ani pobytovým oprávněním ani výživou. Žalobce z důvodu nelegálního pobytu nemůže svého syna legálně finančně zajistit a přispívat na jeho výživu, což je nepochybně důležitý argument pro to, aby žalobce vycestoval do země původu, odkud svého syna finančně podporovat může, a to do doby, dokud nezíská nové dlouhodobé oprávnění k pobytu v ČR.
12. Nadto žalobcův syn byl již vystaven situaci, kdy žalobce nebyl v domácnosti přítomen z důvodu odsouzení za závažnou drogovou činnost, přičemž v této době se o syna starala matka dítěte, tudíž případné dočasné odloučení kvůli nucenému vycestování žalobce nebude pro jeho syna zcela novou skutečností. Je nutné připomenout i to, že současnou situaci zapříčinil svou trestnou činností právě žalobce, který tímto protiprávním chováním riskoval ztrátu pobytového oprávnění, přestože již v té době v ČR založil rodinu. Jelikož jsou její členové občany Vietnamu, mohou také žalobce následovat do této země.
13. Žaloba směřovala také do námitky nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Soud má za to, že s touto námitkou se v napadeném rozhodnutí dostatečně, logicky a přezkoumatelným způsobem vypořádal žalovaný.
14. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že se oba správní orgány zabývaly rodinnou situací žalobce individuálně a dostatečně podrobně, zhodnotily skutečnost, že žalobce má v ČR jednak nezletilého syna, a jednak manželku, která má podle lékařské zprávy zdravotní problémy, ale současně podle ní hodně pracuje, tudíž je finančně soběstačná. Žalobcem uváděné činnosti jako pomoc s nošením těžkých věcí, si může jeho manželka zajistit v době jeho nepřítomnosti i prostřednictvím jiné osoby. Správní orgány jsou nepochybně oprávněny hodnotit předložené důkazy vč. lékařských

zpráv. Skutkový stav byl dle názoru soudu dostatečně zjištěn i ohledně přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k dočasnému odloučení žalobce a jeho manželky.

15. Ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného života žalobce ve vztahu k jeho nezletilému synovi uvedl žalovaný následující: „*Odvolací orgán neshledal zásah v nepřiměřené intenzitě jednak z toho důvodu, že do této sféry bylo již citelně zasazeno odsouzením a výkonem trestu odnětí svobody v délce bezmála 4 let, kdy účastník řízení ztratil výraznější vliv na chod rodiny a vývoj svého syna, stejně jako byla oslabena citová vazba syna k němu. Co se týče tvrzení nenahraditelné a nezastupitelné role v zajištění chodu domácnosti a plnění úlohy hlavní pečující osoby o nezletilého syna, zde odvolací orgán poukazuje na výsledky rodinných příslušníků účastníka řízení, kde se všichni shodli, že účastník řízení v domácnosti vaří, něco koupí, pomáhá s domácími úkoly a v době školní výuky pomáhá manželce v prodejně. Vaření, uklízení, doprovod syna do školy a kupování dáreků nebo školních potřeb není dle názoru odvolacího orgánu péče, která by se dala považovat za nenahraditelnou a výlučnou ze strany účastníka řízení, a která by odůvodňovala naprostou nezbytnost setrvání účastníka řízení na území České republiky. Jelikož účastník řízení rodinu ani finančně nezabezpečuje, nemůže ani dojít ke skutečnosti, že by se rodina z důvodu vycestování účastníka řízení dostala do neřešitelné finanční nouze. Byť je vazba mezi účastníkem řízení a jeho synem nevyratitelnou, role účastníka řízení však nedosahuje takové míry, která by odůvodňovala neprostou nezbytnost pobytu účastníka řízení na území.*“
16. S tímto odůvodněním se soud ztotožňuje a dodává, že smyslem rozhodnutí, které není rozhodnutím o vyhoštění, pouze rozhodnutím o povinnosti opustit území, je skutečně zajistit, aby tady nepobýval cizinec nelegálně. Tzn. žalobce si musí vyřídit v zemi původu svůj status a to, že nedostane okamžitě právo dlouhodobého pobytu, je samozřejmě možné, nicméně i prostřednictvím žádostí víz o krátkodobý pobyt lze pečovat o osoby blízké. Může tak činit i žalobce a v období, kdy vycestuje, v péči o společného syna ho může zastoupit manželka tak, jako v době, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody.
17. Je nutno připomenout, že žalobci nebylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění, které by bylo spojeno se zákazem pobytu na území po určitou dobu. Bylo rozhodnuto o tom, že je jakožto osoba pohybující se na území republiky bez platného oprávnění k pobytu povinna vycestovat a nové oprávnění (jakéhokoli druhu) si znovu obstarat. Za této situace nelze než potvrdit závěr správních orgánů, že v dané věci jednoznačně převažuje veřejný zájem na tom, aby se na území republiky pohybovali cizinci pouze s platnými doklady.
18. Nelze pominout, že bez platného oprávnění k pobytu žalobce si nemůže legálně obstarávat finanční prostředky na obživu a je odkázán na manželku, která je podle něho nemocná, a současně nemůže žalobce legálně vydělat na výživu svého nezletilého syna. Je proto v zájmu žalobce, aby získal nové oprávnění k pobytu.
19. Soud neshledal důvodným ani tvrzení žalobce, že není možné získat ani krátkodobé povolení k pobytu z důvodu trestní (ne)zachovalosti. Soud stejně jako žalovaný poukazuje na to, že podmínky pro získání krátkodobého pobytového oprávnění jsou stanoveny jinak než u oprávnění dlouhodobého a vztahují se na posuzování možného narušení veřejného pořádku, tudíž nelze apriori nyní tvrdit, že je vyloučeno, že by žalobce získal v dohledné době krátkodobé pobytové oprávnění.
20. Dále nelze přehlédnout, že současná situace trvá u žalobce více let, neboť žalobce podává různé neúspěšné žádosti a opravné prostředky ve věcech pobytového oprávnění, tudíž si musel být vědom toho, že bude časem nucen odcestovat. Předchozí rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území republiky bylo vydáno cca před dvěma lety, tj. žalobce bez

jakéhokoliv pobytového statutu dále pobývá na území republiky dva roky, jen na podkladě podávání (neúspěšných) opravných prostředků, tudíž je v jeho zájmu obstarat si takový status, který mu umožní legálně si vydělávat vlastní finanční prostředky na obživu.

21. Po pečlivém prozkoumání situace oba správní orgány dospěly podle názoru soudu ke správnému závěru, že v případě žalobce převažuje zájem na jeho vycestování nad možností každodenně pobývat s nezletilým synem a manželkou.
22. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. června 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně